CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GĂZON

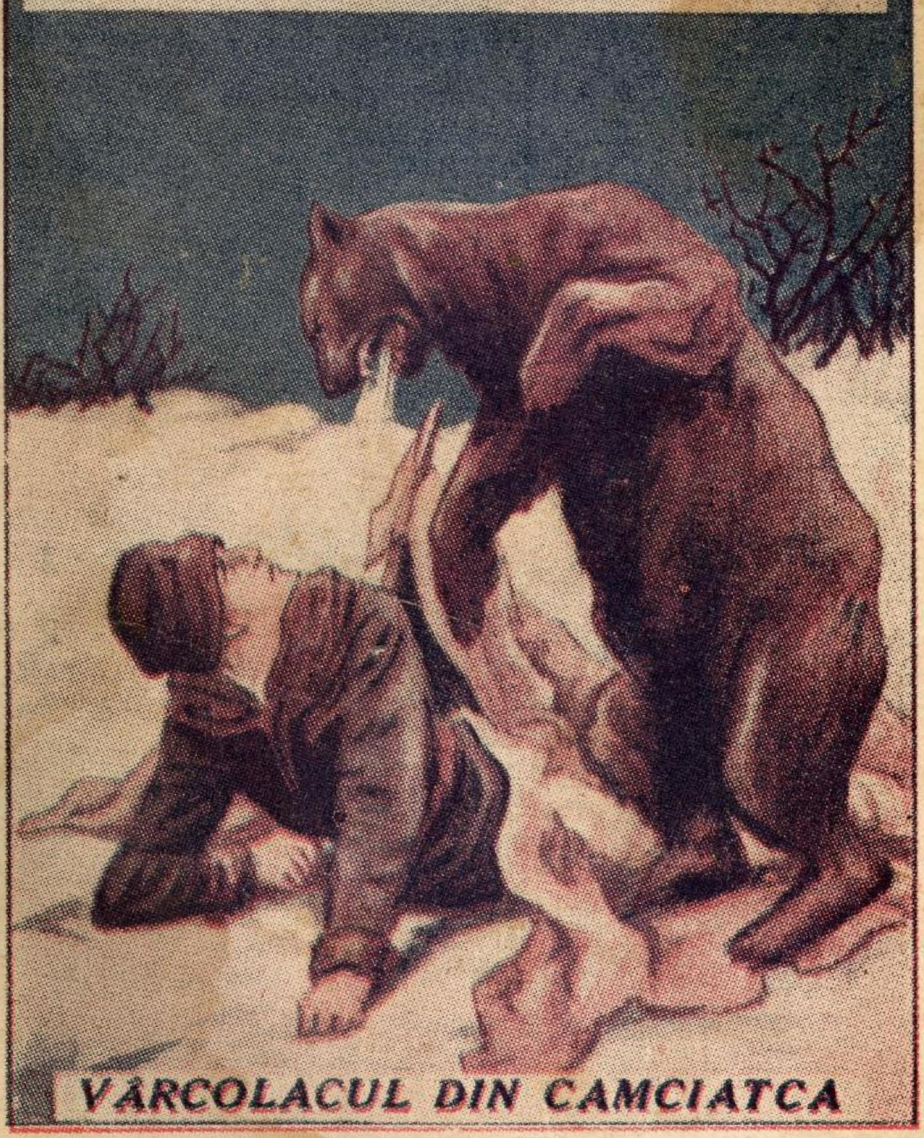

VÂRCOLACUL DIN CAMCIATCA

No. 15

Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

VÂRCOLACUL DIN CAMCIATCA

Nr. 15

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele

mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Vârcolacul din Camciatca

Capitolul 1

Pe o cale nouă

Bill Gazon se plimba neastâmpărat prin camera-i de la hotel: de la fereastră la uşă şi de la uşă la fereastră.

Corpu-i fierbea de gânduri, fără însă vreun rezultat pipăibil. Din cauza ultimului cutremur, fusese silit să se mute într-un hotel mic.

Începu să bată nervos toba pe pervazul ferestrei, astfel că n-auzi pe boy-ul galben al hotelului, care tot ciocănea în uşă. Băiatul crăpă atunci uşa, vârându-şi capul în cameră. În acelaşi moment, Bill Gazon se întoarse.

— Ce pofteşti?

Speriat de figura cruntă a lui Bill Gazon, boy-ul era gata să facă stânga împrejur, când locatarul îl apucă de mânecă.

— Vorbeşte! Ce pofteşti?

— Vai, mister, să veniţi la aparat, la telefon!

Bill Gazon îi dete un ghiont şi se repezi la cabina telefonică. Boy-ul îşi frecă spatele înjurând.

— E nebun Albul ăsta. Au intrat dracii în el.

— Allo, aici Gazon! Cine-i acolo! A, dumneavoastră, domnule Langer! O noua însărcinare? Ce? Agentul dumneavoastră din Akita ar fi văzut pe sora mea îmbarcându-se cu prietena ei pentru Petropavlovsk, silite… negreşit. Plec imediat acolo, îmi acordaţi, cred, concediu pentru acest timp? Mulţumesc! Da, ştiu că acolo e iarnă acum. Plec chiar în ora aceasta. La revedere! Mii de mulţumiri!

Şi Bill. Gazon atârnă, cu mâna tremurandă, receptorul. În sfârşii, găsise iarăşi o urmă a surorii sale.

Fără îndoiala că necunoscutul duşman scotea din ţară pe cele două fete, aici Bill Gazon fiind prea aproape de ele.

Înapoindu-se în camera sa, Bill trecu pe lângă boy-ul, care-şi freca încă spinarea, şi-i aruncă un bacşiş.

— Adu-mi socoteala şi fă-mi rost de o trăsură. Plec chiar astăzi.

— Ce caraghios! îşi zise boy-ul. Întâi îţi trage un ghiont, de să-ţi rupă oasele, şi apoi îţi dăruieşte un *yen.* Un *yen* întreg! Zău aşa, ăsta-i ţâcnit… da, da, ţâcnit.

Bill Gazon îşi pregăti la iuţeală bagajul şi făcu o scrisoare consulului, comunicându-i ştirea sosită, precum şi plecarea. Apoi se repezi jos, achită în holul hotelului socoteala şi sări în trăsură, cerând să fie dus la iuţeală la gară.

Ajuns la Akita după o călătorie lungă, reuşi să capete un loc pe un vapor comercial, care luă largul

mării chiar a doua zi, mergând spre Petropavlovsk.

Bogăţia Camciatcăi, peninsula din coasta de Est a Siberiei, pe lângă marea lui Bering, constă din somni şi blănuri de animale.

Petropavlovsk, capitala, are o mie de locuitori. Există însă „oraşe” şi cu cinci sute de locuitori.

Întreaga Camciatca, deşi tot aşa de mare ca şi Norvegia, nu are decât zece mii de locuitori, în majoritate Ruşi, oameni care au toate motivele să caute singurătatea, îndeosebi acei care vor să-şi ferească „nervii” de autorităţile poliţieneşti.

Pe coasta de Est se află încă ultimii băştinaşi, care tind să dispară: Goriaici şi lamuţi. Cel mai sacru drept în peninsula aceasta este ospitalitatea.

Nimeni n-ar închide uşa unui străin, ci toţi găzduiesc în casa lor, zile întregi, pe oricine le cere adăpost. Despre plată, nici că este vorba.

Bill Gazon nu se arătă prea mult în acest oraş, unde orice nou venit e imediat observat. Găsi adăpost la un om care-i fusese recomandat cu căldură de Langer.

Îşi începu cercetările cu băgare de seamă. Nu era însă de aflat lucru mare de la oamenii aceia zgârciţi la vorbă. Atâta însă dibuise: că în momentul acela nu se afla în oraş nicio femeie străină.

Aşadar, cele două fete fuseseră duse mai în interiorul
ţării.

Îşi făcu deci rost de şoşoni, ca s-o pornească înainte.

— Fereşte-te de vârcolac! îl sfătui, la despărţire, gazda.

Bill Gazon îl privi întrebător. Şi acela-i spuse în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i audă vreun nechemat:

— În Alşovnik, un crâng des de arini, de doi până la

patru metri înălţime şi către e atât de tare că abia de-l poţi îndoi şi acoperă aproape toată regiunea-locuieşte vârcolacul. Un om pe care nu l-a văzut încă nimeni. Cine însă-l urmăreşte, mânat de curiozitate, pe acela îl omoară. Fereşte-te!

Bill Gazon voi să mai afle câte ceva despre vârcolac, dar bătrânul tăcu. Poate că nici el nu ştia mai mult.

Tânărul porni la drum fără să se intimideze.

După o oră, uitându-se fără voie înapoi, constată că e urmărit. Ce să fie asta? Se întrebă ce va fi vrând urmăritorul. Şi-şi şi schiţă un plan.

In clipa aceasta, tânărul sări din ascunzătoare, cu arma întinsă. (Vezi pagina 9).

Fără să se mai uite înapoi, merse înainte prin zăpadă, ocoli o colină mică şi se postă la pândă. Urmăritorul se apropie şi Bill Gazon putu distinge că e un Japonez încă tânăr.

Se lămuri pe dată asupra tuturor împrejurărilor. Plecarea sa nu rămăsese o taină şi era acum urmărit. Scrâşni din dinţi.

Era dovedit că e în permanenţă înconjurat de spioni ai necunoscutului său duşman şi că se afla pe o cale bună, ceea ce-i mări curajul.

Japonezul se ţinea pe urmele lăsate în zăpadă. Cum ajunse la colină şi nu zări pe Bill Gazon, se opri nedumerit.

În clipa aceasta, tânărul sări din ascunzătoare, cu arma întinsă.

— Stai pe loc sau trag!

Japonezul se întoarse speriat. Nu ţinu însă seamă de strigătul lui Bill Gazon, ci o rupse la fugă. În zăpăceala-i, greşi direcţia, căci, în loc să se îndrepte spre oraş, unde ar fi fost în siguranţă, se îndreptă spre partea cealaltă.

Bill Gazon constată, în curând, că Japonezul era mai sprinten ca el care nu mai văzuse de atâta vreme zăpadă.

I-ar fi fost uşor să-l împuşte, dar voia să evite aceasta. Poate ar fi chip să stoarcă ceva de la el asupra celui în serviciul căruia era.

Însufleţit de această speranţă, alergă după individul galben. Distanţa însă se mărea din ce în ce.

Deodată, Japonezul auzi la spate nişte strigăte de ajutor.

Se opri o clipă şi se întoarse. Bill Gazon zăcea în zăpadă, lângă un arin mare, smucind de ceva de care era prins, astfel că nu se putea scula.

— Ajutor! Ajutor! Am nimerit într-o cursă.

Japonezul nu credea, dar Bill Gazon rămânând mereu jos, se apropia; încet de el, împins de curiozitate. Într-adevăr, Bill Gazon nimerise cu un picior într-o capcană.

— Acum urmăreşte-mă, diavol alb! îl ironiza Japonezul. Ştii tu că cel care zace aici mult poate să degere?

Bill Gazon nu răspunse, ci doar gemu. Individul galben veni lângă el, sigur de victorie, şi-l lovi cu

piciorul.

O clipă în urmă, amândoi se tăvăliră în zăpadă şi, până Japonezul să se dezmeticească, picioru-i drept şi fu prins în cursă, iar Bill Gazon sta în faţa lui şi râdea.

E drept că individul galben se zbătea să scape, dar capcana era destinată unui urs şi forţele unui om n-ajungeau s-o deschidă.

Bill Gazon şezu jos, lângă cel prins.

— Vezi, băiatule, bucuria ta a fost cam pripită. Ţi-am tras clapa, fiindcă nu eram dispus, să te mai urmăresc. Acum ai să stai prins atâta vreme până vei mărturisi cine e stăpânul tău şi unde se află. Vorbeşte dar!

— Niciodată!

— Gândeşte-te bine. Adineaori îmi spuseşi că cel care stă mult aici degeră. Nu-ţi dau deci drumul până nu-mi spui unde e locuinţa stăpânului tău.

— Niciodată! îi vei cădea însă cu siguranţă în mână.

— Vedem noi şi, afara de asta, nici că mi-e frică.

Bill Gazon strânse nişte vreascuri, încinse un foc, se aşează lângă el şi-şi aprinse o ţigară.

De fapt, îi părea rău de tânărul care se zvârcolea în dureri, dar numai în modul acesta putea nădăjdui să-i stoarcă o mărturisire.

Îi oferi o ţigară, pe care acela o refuză întâi, dar apoi o primi, fără să mulţumească însă.

Se scurse ceas de ceas. Soarele şi da în asfinţit şi Japonezul tot nu vorbise. Bill Gazon se înarmă cu răbdare. Aşteptă însă zadarnic.

Scoase din bagajul său o crăticioară ca să-şi fiarbă nişte ceai.

Îşi împărţi compătimitor cina cu captivul său, fără însă a obţine vreo mulţumire sau informaţii. Doar ochii aceluia sclipeau.

Pe când Bill Gazon tot trebăluia pe la foc, Japonezul

scoase deodată un cuţit şi se înjunghie.

În tăcere, fără să scoată un sunet, căzu cu capul înainte. Bill Gazon îl prinse de umeri şi-l ţinu sus.

— De ce făcuşi asta?

— Fiindcă nu vreau să fiu slab. Nu durerile m-ar fi făcut să vorbesc, ci pentru că eşti bun cu mine, deşi duşman. Karamui nu-şi trădează stăpânul. Fereşte-te de el!

— Vei muri, fiindcă până să vie ajutor, va fi prea târziu. Nu vrei să-mi spui unde e sora mea, unde e închisă?

— Karamui moare cu faţa curată, el nu-şi trădează stăpânul.

Bill Gazon îşi dete seamă că era de prisos să stăruie. De asemenea, nu putea nici ajuta cu ceva pe bietul băiat. Îl culcă deci astfel ca să poată privi spre patria sa.

Gâteva convulsii scuturară trupul galben şi apoi se termină.

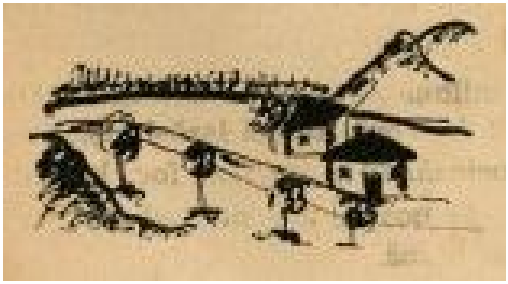

Capitolul 2
Ursul

Bill Gazon nu mai zăbovi lângă mortul căruia nu-i putea nici măcar săpa o groapă, neavând nicio unealtă.

Trebuia deci să se mulţumească cu speranţa că-l vor găsi vânătorii care puseseră cursele, îndeplinind apoi ultimele triste formalităţi.

Îşi continuă drumul în întuneric. După un marş de o oră, adună iarăşi nişte vreascuri, aprinzându-şi un nou foc, hotărât să rămână peste noapte aici, nefiind prudent să umble în beznă.

Se trezi dimineaţa cu oasele înţepenite.

Din focul din ajun nu mai rămăsese decât puţin jar, ce mocnea sub cenuşă.

Îl aprinse din nou şi-şi făcu ceai. Apoi se uită în jur şi se sperie.

În pribegia sa prin întuneric, se rătăcise.

Dacă s-ar deslănţui acum un viscol, era pierdut. Şi, ca şi cum vremea n-ar fi aşteptat decât ca el să pomenească această ipoteză se şi porni o ninsoare: la început domol, după aceea fulgii albi venind tot mai deşi, în vârtejuri.

Bill Gazon îşi adună lucrurile, îşi încheia şoşonii şi începu să caute calea potrivită, în nădejdea că poate ar reuşi să ajungă, cel puţin, la locul unde se întâlnise cu Karamui.

Dar dacă nu?

Păşea voiniceşte, cu privirea în pământ, trebuind acum să lupte cu forţele naturii. Aerul rece, umed, datorat viforului, îi îngreuna respiraţia. Plămânii săi gâfâiau ca nişte foale.

Fulgii se învolburau tot mai înteţit, împiedicându-l să vadă.

Zăpadă nouă se anina de şoşonii lui şi el nu mai putea înainta decât foarte încet.

Mereu cădea şi se ridica, spre a aluneca în momentul următor din nou. Nu mai vedea nici la doi paşi.

Se opri obosit, gândindu-se cu groază că ninsoarea putea dura zile întregi şi el n-avea la dânsul destule alimente.

Ar fi trebuit să urmeze sfatul gazdei sale şi să fi luat o sanie trasă de un câine.

Cu curajul omului care ştie că-i este în joc viaţa, alergă la un stufiş de arini şi încercă să ridice cu păturile sale un cort. Reuşi.

Spiritu-i inventiv îl ajuta să scape adesea de dificultăţi. Partea cea mai grea era să aprindă un foc din lemne ude.

Ceea de ce se temuse se întâmplă. Ninsoarea ţinu câteva zile. Cu toată economia cu care-şi împărţi mica provizie de merinde, suferi în curând chinurile foamei.

În sfârşit, fulguiala încetă a cincea zi. Istovit, Bill se târî afară din cort, trăgând puşca după el, cu gândul că poate s-ar ivi vreun vânat. Ocoli încet cortul, fără însă a descoperi vreo fiinţă vieţuitoare. Ce bine că, afară de ţigări, luase cu el şi nişte tutun şi o lulea. Fuma acum ultimul rest de tutun. Revenind în cort, cum şedea iarăşi ghemuit, observă deodată că acesta se îndoaie sub o povară necunoscută şi auzi şi un mârâit. Un urs!

Puse mâna pe puşcă şi era gata să iasă. Când cortul se dărâmă peste el. Avu însă atâta timp ca să se întoarcă pe spate şi văzu chiar deasupra obrazului său gâtlejul ursului. Era pierdut.

Dete drumul puştii şi, scoţând din brâu cuţitul, îl implântă, cu o sforţare a tuturor puterilor, în pieptul ursului, înfigându-l până în prăsele. Fiara prinse o gură

de aer, apoi se prăbuşi peste Bill Gazon, căruia i se făcu negru înaintea ochilor.

Când se deşteptă, ursul zăcea încă peste el, iar sângele-i cald îi curgea pe obraz;, lipindu-i ochii. Îşi desprinse mâna dreaptă, prinse în palmă sângele şi-l bău în sorbituri largi. Încetul cu încetul, îi pulsa din nou căldură în vine, insuflându-i o nouă energie.

Încercă să iasă de sub urs, a cărui greutate îl apăsa adânc în zăpadă. Era nevoit să se odihnească mereu, dar în sfârşit ieşi cu totul de sub animal. Rămase însă culcat în zăpadă, obosit. I se făcu foame. Îşi căută cuţitul şi, repezindu-se la urs, îşi tăie câteva halci de carne, pe care le înghiţi cu lăcomie.

Apoi, se vârî sub pături şi se înfăşură în ele, dornic să doarmă. Mijea o zi nouă când se trezi. Chiar dacă era îngheţat, se simţea, totuşi, cu forţele împrospătate.

Se ridică repede, aprinse un foc, îşi fripse o ciosvârtă zdravănă şi-şi strânse lucrurile.

Pribegia anevoioasă reîncepu, scurgându-se ceas de ceas. Deodată, se izbi de ceva moale.

Râni zăpada şi un fior de bucurie îl trecu. Găsise cadavrul Japonezului. Aici se luptase cu Karamui. Se apleca mai tare, în nădejdea că ar găsi la mort ceva care sa-i servească, în primul rând ceai şi tutun.

— Te aşteptăm de mult.

Se întoarse speriat. În faţa lui se aflau doi Japonezi care îl priveau râzând cu hohot. O ură mortală le sclipea în ochi.

— Sub zăpadă e loc şi pentru tine, lângă Karamui.

Bill Gazon făcu un pas înapoi. Lupta putea să înceapă; era pregătit.

— Ce vreţi?

— Pe tine.

Şi Japonezii se şi năpustiră asupra lui, dar el se aplecă şi agresorii săriră peste dânsul.

Fură însă imediat iarăşi pe picioare, asaltându-l din nou. Lovi cu patul puştii în ei. Văzându-l că nu se intimidează, Japonezii îl atacară din două părţi, fiecare cu câte un cuţit. El se lăsă în genunchi, cu iuţeala fulgerului. Un cuţit se avântă peste umerii săi, drept în pieptul celuilalt, care căzu la pământ, horcăind. Adversarul sări înapoi, îngheţat că-şi omorâse propriu-l tovarăş. Bill Gazon profită de clipa aceasta şi-l izbi cu puşca… Prea slab însă. E drept că Japonezul se clatină, dar imediat tăbărî, cu un răcnet, pe Bill Gazon.

Acesta nu mai apucă să-l lovească a doua oară, căci duşmanul se încleşta de el, smucindu-l la pământ.

Bill Gazon îi simţea balele; opintindu-se din răsputeri, îl îmbrânci încolo şi, ridicând-se repede, căută un obiect cu care să-l pisăgească. Japonezul însă îl apucase iarăşi pe la spate, apăsându-l la pământ. Bill Gazon căzu cu faţa în zăpadă. Abia mai respira. Se smuci.

Dete cu mâna de un retevei şi, ridicându-l, îl repezi în scăfârlia Japonezului. Acesta căscă gura, fără însă a scoate vreun sunet, şi se prăvăli peste Bill Gazon ca şi ursul în ajun. Bill îl rostogoli înlături şi se sculă. După câţiva paşi trebui iar să stea. Sângele-i clocotea în vine şi tâmplele îi zvâcneau.

Capitolul 3
O întâlnire

Trecu un timp până Bill Gazon să-şi revie. Oare nu va ajunge să vadă niciodată chipul adevăratului său adversar?

Atâta însă ştia precis: când va fi în faţa aceluia, apoi va fi şi ajuns la ţintă.

Se urcă pe mica colină, spre a se orienta asupra direcţiei ce trebuia s-o ia.

De acum nu mai era nevoie să se înapoieze la Petropavlovsk, ci-şi putea continua drumul iniţial.

Scotoci prin bagajul Japonezilor şi găsi destule provizii de tutun şi ceai. Nu era furt, căci ce le trebuiau morţilor lucrurile acestea?

Îşi urmă drumul în interiorul ţarii şi din nou începu pribegia monotonă prin pustietăţile albe. Trecea ceas cu ceas. Străbătând verstă de verstă.

Tot alunga gândurile ce-l potopeau, de astă dată însă uitându-se atent la calea pe care o parcurgea; de asemenea se uită de jur-împrejur, doar o găsi vreun om sau ceva urme.

Cu prilejul acesta, văzu un om care îşi făcea de lucru la o capcană şi nu-l observase.

— Vârcolacul! îşi zise Bill Gazon.

Şi făcu un ocol, cu intenţia de a ieşi necunoscutului în faţă.

Cum se apropiă, constată că acela meşterea într-adevăr la o cursă.

Când numai fu decât la cinci paşi, îi strigă în ruseşte:

— Sănătate, prietene! Cine eşti dumneata?

Cellalt tresări speriat şi puse mâna pe puşca de lângă el.

Amândoi îşi stăteau faţă în faţă, cu armele întinse. Deodată, o rază de bucurie le luci în obraz.

— Gazon, dumneata în persoană sau spiritul dumitale?

— Barrow!

Şi se îmbrăţişară. Bill Gazon găsise în pustiul Camciatcăi un prieten care-i dăduse o mână de ajutor în Leningrad. Era fratele Ivanovnei, prietena Theei.

— Dumnezeule, dumneata eşti, de sigur, vârcolacul?

— Ei, se poate să mă creadă şi vârcolac. Dar ce cauţi dumneata aici în Camciatca?

Bill Gazon îi povesti goana aventuroasă după sora sa Thea şi răpitorul ei, pe care nu-l cunoştea.

— Dar dumneata ce faci?

— Îmi caut şi eu surioara. Am ajuns până aici, dar nu mai am parale şi m-am făcut vânător de blănuri, ca să câştig şi eu ceva. Fiindcă însă guvernul sovietic nu mă priveşte cu ochi buni, trebuie să stau ascuns. Atâta însă te pot asigura: că fetele nu se află în Camciatca. Ai fost indus în eroare. Eu cunosc ţara asta şi viziunile ei ca buzunarele mele şi nu-mi scapă nimic.

— Dar cei trei Japonezi?

— Te-au ademenit aici, ca să scape mai uşor de dumneata. Ştii dumneata ce cred eu? Japonezul care te urmăreşte cu oamenii săi şi atentează la viaţa dumitale e şi el o unealtă a altuia, mult mai puternic. Sunt însă fericit, după spusa dumitale, că fetele sunt încă laolaltă. Fiind două, se pot mai bine apăra decât una singură. Şi, acum, haide în coliba mea!

Şi junele Barrow duse pe Bill Gazon la coliba sa, pe care acesta n-o zărise niciodată, cu atâta dibăcie era pitită.

Cei doi tineri care îşi căutau surioarele şezură la lumina unei lămpiţe cu petrol.

Bill Gazon împinse lui Barrow jumătate din banii săi. Acesta refuză însă.

— Ia-le! De ce nu vrei? îl întrebă. Doar dumneata mi-ai ajutat în Leningrad. Din moment ce fetele nu se află în Camciatca, n-are niciun rost să mai rămânem aici. Am fost purtaţi pe o cale greşită, dar eu am făgăduit mamei să o aduc acasă pe Thea şi-mi voi atinge scopul.

Celălalt clătină, mult, capul.

Bill Gazon rămase o noapte în coliba „vârcolacului”, după care-şi luă rămas bun, spre a se înapoia la Petropavlovsk.

— Mă poţi: ajunge în Tokio, la consulat. Cu bine şi noroc!

Şi Bill Gazon porni la drum, bine dispus.

În Petropavlovsk îl aştepta o nouă surpriză. Gazda-i predete o scrisoare.

O deschise repede, dar pe hârtie nu se afla decât o singură propoziţie în limba engleză:

Cum îţi place Camciatca?

Strânse pumnii. Duşmanul îşi mai şi bătea joc de el.

Seara, cum sta la masă cu gazda, aceasta se aplecă asupră-i şi-i şopti:

— Sunt vesel că te văd iarăşi teafăr şi sănătos. Vârcolacul iarăşi şi-a făcut mendrele. Trei Japonezi i-au căzut victimă. Nişte vânători le-au găsit cadavrele nu departe de oraş.

Bill Gazon trase din ţigară, suflând alene în tavan rotocoalele de fum.

— Ei, or fi ultimele victime ale vârcolacului,

— Să dea Dumnezeu ca să revină liniştea în ţara asta paşnică.

— Da, da, foarte paşnică! Fără arme nu te poţi plimba pe aici.

Bill Gazon era foarte nemulţumit fiind silit să aştepte în Petropavlovsk până va sosi un vapor cu care să se poată înapoia în Japonia.

Ca să-şi scurteze timpul de aşteptare, cutreieră acest oraş atât de ciudat.

Nu mai avea niciun rost să se joace de-a v-aţi-ascunselea, acum după ce se convinsese că sora sa nu se află în Camciatca.

Într-o zi, cum hoinărea din nou pe străzile oraşului, care, cu toate particularităţile lui, nu prezintă prea multe lucruri vrednice de văzut, fu surprins de întuneric şi-şi iuţi paşii spre a ajunge mai de grabă acasă. În trecere, se uita pe ferestrele caselor.

Pretutindeni acelaşi tablou. Locatarii şedeau în jurul unei mese, pe care fierbea un samovar.

Cum însă se mai uită o dată într-o cameră, se opri brusc. În odaia luminată, o femeie şedea lângă sobă, cu spatele întors spre fereastră. Dar nu numai aceasta făcu inima să-i bată cu tărie, dar şi că femeia de lângă sobă avea păr bogat şi blond.

Gândurile îi năvăliră potop. Barrow, care sta de atâta vreme în Camciatca, îi spusese că Thea şi prietena sa Ivanovna nu erau aici.

Din toate părţile era asigurat că nicio femeie străină, blondă, nu se afla în vremea aceea în Petropavlovsk şi, acum, întâmplarea îl făcea să vadă contrariul tuturor acestor afirmatii. *Ce* s-o fi petrecând aici? Blondina de colo din cameră să fie sora sa Thea?

Dorea să se convingă. Dar cum? Nu putea sta prea mult în faţa casei, dacă ţinea să nu bată la ochi.

Stete pe gânduri. Trebuia să intre în casă şi să vadă, la chip pe femeia blondă. Era gata să deschidă uşa de

afară, când se răzgândi.

Cum se mai uită odată într'o cameră, se opri brusc. (Vezi pagina 28).

Dacă femeia ar fi cu adevărat sora sa. Apoi şi duşmanii săi erau înăuntru şi, desigur, în număr superior.

El singur nu putea să se măsoare cu ei. Şi cine să-l ajute aici? Nimeni.

Numai o strategie îl putea duce la ţintă.

Se orientă repede asupra situaţiei casei. Se înălţa în capătul străzii ce ducea pe câmp, iar nu departe se întindea un mic desiş de arini, unde se putea ascunde.

Merse într-acolo şi se scurse o oră fără ca să fi slăbit

din ochi casa. Nu se întâmplă însă niciun fapt din care să tragă vreo concluzie. În acelaşi timp, începu să-i fie frig şi picioarele îi înţepeniră. N-o putea duce prea mult în ascunzătoare şi se hotărî, pur şi simplu, să bată la noroc în uşa din faţă, când avea să se lămurească definitiv dacă blondina este sora sa.

Îşi despiedică browning-ul şi-l vârî astfel în buzunar ca să-l aibă repede la îndemână, în caz de pericol.

Era gata să-şi părăsească ascunzătoarea când doi bărbaţi ieşiră din casă.

Nu-i putu distinge în întuneric, dar o întâmplare norocoasă îi veni într-ajutor.

Oamenii ceia îşi aprinseră ţigările şi, în scurta pâlpâire a chibritului, văzu figurile lor galbene.

Vasăzică, tot Japonezi! În cazul acesta, blondina era sora sa.

Cu nerăbdare febrilă, aşteptă până ei se depărtară. Prudenţa-i dicta să mai stea câteva minute, dar nerăbdarea îi da ghes.

Sări afară din ascunzătoare şi se îndreptă spre casă. Ajunse la uşă cu inima în zvâcnire.

Rămase o clipă cu clanţa în mână, străduindu-se să-şi recapetc calmul şi stăpânirea de sine.

Îşi da seamă că era primul pas spre succes, spre mântuirea surorii sale, sau…

Cerule, nu voia să se gândească la acest „sau”!

Deschise cu hotărâre uşa şi trase cu urechea. Nu se mişca nimic înăuntru.

Aruncă încă o ochire în stradă, spre a se convinge că nu era nimeni prin apropiere, după care se furişă în casă, închizând uşa.

Ascultă din nou. Se afla într-o tindă întunecoasă. Chibzui repede ce are de făcut.

Odaia în care văzuse pe blondină era pe dreapta uşii

din faţă. Aşadar, tot uşa din dreapta da în ea.

Merse pe dibuite, ţinându-se de perete. Simţi o uşă şi, imediat după aceea, găsi şi clanţa, a cărei răceală îi trădă cât îl înfierbântase surescitarea.

După o şovăire scurtă, crăpă uşa şi se uită pe în odaia luminată.

Blondina şedea încă la sobă.

Intră binişor, închizând uşa tot aşa de încet precum o deschisese. Femeia nu se mişcă.

Să nu-l fi auzit sau dormea?

Era învăluită într-o manta subţire, de mătase, japoneză, şi sta cu capul sprijinit în palme, astfel că Bill Gazon nu-i putea vedea încă obrazul.

Se apropiă uşurel, oprindu-se în faţa ei şi mângâiâind-o duios pe părul blond.

— Thea! rosti el încet numele surorii sale.

Femeia părea să doarmă, căci tot nu se mişca. Tânărul o bătu pe umeri şi ea tresări, mişcând din umeri, dar adormind imediat din nou.

Trebuie să fi fost obosită de nu se putea dezmetici. Bill Gazon clătină mirat, capul.

O bătu iar pe umeri şi ea ridică de astă dată capul, întorcându-se spre dânsul.

Bill Gazon sări înapoi şi apucă, tremurând, un scaun, ca să şadă, picioarele nemai ţinându-l. Scaunul însă era întors, aşa că el căzu la pământ cât ora de lat.

Pe toţi sfinţii, asta nu era sora sa Thea!

Se frecă la ochi, cătă ţintă la femeie, îi închise şi iar îi deschise.

Dacă fiinţa de lângă sobă era cu adevărat femeie, apoi număra pe puţin o sută douăzeci de primăveri. Dar părul cel blond deschis! Cum se potrivea la faţa aceea zbârcită?

Să-şi fi îngrijind părul cu cosmeticele cele mai noi,

faţa să şi-o fi neglijat?

Fiinţa de lângă sobă îşi frecă, somnoroasă, ochii şi, în gestul acesta, îi căzu părul cel frumos şi blond, care nu era decât o perucă. Farmecul se risipise.

Fiinţa aceea era un om bătrân.

Bill Gazon se sculă cu greutate. În acelaşi moment, auzi la spate un chihăit batjocoritor şi, fără să se întoarcă, ştiu de la cine provine.

Nu se sinchisi însă, dezamăgirea covârşindu-l şi el simţindu-se nespus de obosit.

Gândurile-i fugăreau prin minte. În vârtej nebun.

Dar la ce să mai cugete? Vedea doar că a picat din nou într-o cursă pregătită cu multă minuţiozitate.

Se îndreptă spre uşă, ca să iasă, dar doi Japonezi îi aţinură calea. Se opri şi-i privi întrebător şi sfidător.

Ce mai voiau de la dânsul? Îl priveau ţintă, cu nişte ochi ce scânteiau de ură.

Unul dintre indivizii galbeni făcu un pas înainte şi zise:

— Bine că venişi la noi ca să ne răfuim chiar acum pentru cei trei fraţi ai noştri. Unul pentru trei. Ne mulţumim şi cu atât. Pregăteşte-te de moarte! Să nu nutreşti nicio speranţă că vei ieşi viu din casa asta. Orice încercare e de prisos.

— Nu sunt eu vinovat de moartea fraţilor voştri. Unul s-a sinucis, ca să nu-mi dezvăluie unde se află sora mea Thea. Al doilea a înjunghiat din imprudenţă, în decursul luptei, pe camaradul său şi apoi a zburat şi el în ţara strămoşilor săi. Şi de aia să mor eu? E adică absolut necesar?

Calmul stoic cu care vorbea Bill Cazon făcu pe Japonezi să-şi piardă siguranţa de sine.

Întrezăreau un vicleşug în cuvintele rostite aşa de

liniştit, ca şi cum cel care le grăise nu s-ar fi aflat în pericol de moarte. Şi iar luă unul cuvântul, spunând întărâtat:

— Fie ce o fi! Aşa rămâne cum am spus. Ai de ales între cupă şi pumnal.

— Mă rog! Le-aş putea vedea pe amândouă? răspunse tânărul cu o nepăsare uluitoare.

Japonezii se priviră miraţi. Renunţă adversarul lor aşa de uşor la luptă şi era gata să moară?

Cel care vorbise prezentă lui Bill Cazon o cupă şi un pumnal ascuţit.

Tânărul se uită în cupă, care conţinea un lichid negru. Otravă! În niciun caz limonada.

Cel care vorbise prezen ă lui Bill Gazon o cupă şi un pumnal ascuţit. (Vezi pagina 36).

Pe când însă Japonezii credeau încă în blazarea lui, Bill Cazon îşi revenise de mult din prima-i spaimă şi-şi tot frământa mintea cum să-i tragă pe sfoară şi să scape teafăr din daravera asta.

Se uita încă cu interes la cele două obiecte, dintre care unul avea să-l expedieze în împărăţia cerurilor.

Pe Japonez începu să-l doară mâinile, tot ţinându-le întinse, căci zise încruntat:

— Grăbeşte-te de alege odată! Fiecare e cu efect sigur şi rapid.

— Sunt convins de asta,, răspunse Bill Gazon.

Da, voia şi el să se grăbească, dar într-alt mod decât se aşteptau Japonezii.

Întinse mâna, ca şi cum ar fi voit să ia cupa, dar n-o făcu, ci o lovi în fund, astfel că otrava stropi în obraz pe Japonez, care dete drumul cupei, apucându-se de ochi.

Până să prindă apoi de veste, Bill Gazon îi smulsese şi cuţitul, se răsuci în călcâie şi-l aruncă în individul galben care-i sta la spate.

Acela sări, îngrozit, înapoi. Apoi tânărul pocni şi pe al doilea.

Toate acestea se desfăşurară într-o clipă.

Bill Gazon sări la uşă. Era însă zăvorâtă şi până să dea deoparte zăvorul, Japonezii se azvârliră asupră-i, cu puteri unite, smucindu-l înapoi în cameră.

El nu li se mai opuse; ei însă se împiedicară în picioarele lor proprii şi căzură la pământ.

Tânărul reuşi să se desprindă din ghearele lor şi se repezi în camera de mijloc, de unde înhăţă un scaun, pe care îl ridică, ameninţând să spargă cu el capetele Japonezilor.

Aceştia se retraseră, cu braţele în apărare.

De altfel, el ezita să dea, nevoind să provoace inutile vărsări de sânge.

Avea însă să se căiască de şovăirea aceasta, căci, cum văzură Japonezii că intenţia lui de a-i lovi nu era serioasă, unul dintre ei sări într-un colţ şi apucând, la rându-i, un scaun, îl azvârli în adversar, căruia-i căzu astfel scaunul din mână, rupându-se.

El se aplecă repede şi ridică un picior, pe care-l repezi în capetele agresorilor.

Ei fugiră urlând.

Din trei sărituri, Bill Gazon fu lângă uşă şi-o deschise.

Până însă să fie afară, unul dintre duşmanii galbeni îi zvârli un lemn în spate, Bill îşi stăpâni durerea, care aproape să-i ia respiraţia, şi sări de tot afară.

N-ajunse însă bine la uşa din faţă, când agresorii săi şi fură după el.

Alergă până în colţul casei, unde se înarmă cu browning-ul şi, cum scoase un Japonez capul pe uşă, ca să vadă ce s-a făcut cu el, descărcă un foc.

Capul dispăru repede.

Bill Gazon o luă fuga de vale, ca să ajungă repede la locuinţa sa.

Din când în când se oprea, spre a se uita înapoi. Nimeni însă nu-l mai urmărea.

Îşi continuă drumul, de astădată mai încet. Spatele îl durea teribil, dar tot era mai bine decât să fi golit cupa.

Se opri în faţa casei gazdei sale, se rezemă de perete şi se uită cu dor la stelele care luceau şi în patria sa.

Când reuşi-va, în sfârşit, să-şi atingă ţelul? O întrebare la care nimeni nu-i putea răspunde.